

Nevelési képes szaklap a serdülő ifjuság számára

Megjelenik minden vasárnap egy iven.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos

M. KALOCSA RÓZA.

Szerkesztői szállás: Szénatér József utca 1 sz.
(hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)

Előfizetési föltételek:

Egész évre	6	ft	—	kr.
Félévre	3	"	—	"
Negyedévre	1	"	50	"

T á j k é p !

Szülőföldem szép vidéke
Mikor látlak tégedet?
Mikor látom a mi ék
Tájadnak, kék eget? —
A Szamos; a mint mély medre
Szöke habjával futja
Fővényed; s barna földedre
Áldást hord messze utja; —
Berkeidet; a zöldelő
Lombok közt amint érnek
Dus gyümölcsök: s buynak elő
Csapattal a zenérek. —
Szigetedet melyen át a
Szamos ere csergedez;
S árva füz alatt partját a
Pázsit festi! mily szép ez! —

Erdeidet hol a csernek
Minden lombja énekel;
Bokrai viszhangot vernek
S kéjt áraszt az ének el. —
Réteidet hol furulyás
Pásztorok közt a nyáj, át
Meg át fut a sikon;
S bojtár zengi danáját.
A szép kertet, szerény lakot
Hol én boldoganéltem:
Mert velem az erény lakott.
Gyönyörűség volt éltém.
Az árny fákat, lugasokat
Melyek alatt átadtam
Magam, gondolataimnak
S pihentem, eltikkadtan. —

Mikor látlak végre téged
Sötét halmu sirdomb ott
A sűrű fák közt mert éget
Hogy benned szülém halott. —

KOVÁCS GUSZTÁV.

A szomszéd gyermekek és a herceg.

HOFFMANN FERENCZ BESZÉLYE.

(Folyttás.)

Alig távoztak a gyermekek, kopogtak az ajtón.

— Ön az, fenséges uram? kérdé Ehrenfried.

— Én, csak bocsáss be!

Egy köpenybe burkolt férfi, egy nő és egy szép kis gyermek mentek a szobán át az őrmester kamrájába.

Az ajtót nyitva hagyom, így mindent lehet látni!

— Jól van, felelé a férfi, csak siess, mert nekünk még ma sok teendőnk van.

— Mindjárt meglesz! sietett Ehrenfried válaszolni.

Nem is hinné az ember mily gyorsan meggyújtogatta a gyertyákat, a karácsonfán, azután kinyitá az ablakot. E jelre Friczi, Margit, Vilmos és Sándor szüleikkel, kik nem tudták mire vélni, miért kell nekik ez estve az őrmesterhez menni, rögtön ott termettek. Ehrenfried hirtelen kitérte előttük a fényesen megvilágított szoba ajtaját. A szülők bámulva állottak, nem értették a dolgot, főleg mikor ezt olvasák nagy betűkkel az asztalra írva: Jó szülőiknek a hálás gyermekek!

— Mit néznek jó szomszédok? mondá Ehrenfried nem hiszik, hogy ez a maguké s gyermekeik ajándéka? Becsületesen keresték ők ezeknek az árát. Ezt vette Friczi, ezt Sándor, ezt Margit és . . . de mi az ördög! Hát ez a bunda?

Friczi, ki egy pillanat alatt az asztalra csempészte kiáltá:

— Azt neked vettük, bátya! Azt hitted jóságodért nem kapsz jutalmat?

Látni kellett volna, hogy czibálta az öreg bajszát, veszekedett, haragudott, végre mégis megölelte Friczit.

A szülők bámulatukból felocsudva mély megindultsággal szoríták gyermekeiket keblükre.

A hercegi család könyes szemekkel nézte e jelenetet.

— Lásd férjem, mondá a hercegnő, mennyire boldogabb aki ad, mint akinek adatik!

Igazad van. De menjünk. Ez volt élttem legszebb pillanata, mondá a herceg kilépve búvóhelyéről.

— Friczi egy pilanat alatt felismerte és kis barátainak jelt adva mind elé siettek.

— Tudom mit akartok, szólt a herceg. Köszönetet akartok mondani. Hagyjátok azt, nekem e látvány elég jutalom volt!

A gyermekek visszavonultak de könyben uszó szemeik mégis kifejezék forró hálájukat. Friczi a kis herczeggel bocsájtkozott beszédbe a szülők Ehrenfriedet ostromlák kérdéseikkel, midőn az ajtón dörömbölni kezdtek és kis idő múlva egy rendőrszolga lépett a szobába.

— Tehát itt találok az egész fészket, szólt durván. Ön Wunderlich czipész? e kérdéssel Margit atyjához fordult.

Ez igent inte.

— Akkor kövessen az adósok börtönébe.

Mindenki bámulva állott, Friczi kérő pillantásaira a herczeg meg sem mozdult.

— Melyiket hívják Glasernak!

Friczi apja előlépett.

— Önt is bevádolák hitelezői. — Friczi elő akart ugrani de Ehrenfried erősen tartotta.

— Ugyszintén Leibnitz takács is követni fogja a többit.

Ne szabadkozzatok, hanem vegyetek bucsut, azután — előre!

Az egész társaság elszomorodott. Friczi nagy csudálkozásra sem a herczeg sem öreg barátjuk nem mozdult sem nagyon meglepettnek nem látszott. Cselt vélt észrevenni, elő lépett tehát és tiszta csengő hangon kiáltá :

— Valóban tartoztok azoknak, kikről itt szó van?

A szülők búsan igenlék, a tél szigorát s vágyukat, gyermekeiknek egy csekély ajándékkal meglepetést szerezni, hozván mentségül.

— Most ugyan mindez nem használ, szólt a herczeg. Hanem majd én is veletek megyek és befolyásomat felhasználva ha lehet enyhíteni fogok sorsotokon.

A foglyok reménnyel szívükben foglaltak helyet a rendőrszolga kocsiján, a herczegi család fogata is elő állt, végre még egy nagy szekér, melyen a gyülekezet többi tagja foglalt helyet könnyült kebellet nézve a jövő elé.

Igy robogtak be a városba a hófedte uton. Nem érezték a hideget, hiszen idejük sem volt rá gondolni. Nagy sötétség terült a vidékre, úgy hogy nem is láthatták tisztán miféle ház előtt áll meg kocsijuk. Leszálltak tehát s azt képzelék az a sötét tornác börtönbe vezet, melyen végig tapogatóztak, midőn egy ajtó mintegy magától feltárult és egy fényesen világított terembe léptek. Kezdetben nem tudtak semmit megkülönböztetni a nagy világosság miatt.

Az egész terem telve volt asztalokkal, azokon karácsonfa megrakva a legszebb s leghasznosabb tárgyakkal. A nők és gyermekek ott találták férjüket és atyjukat.

— Ime gyermekeim ez mind a tietek, szólalt fel Albert herceg. Bocssásátok meg nekem azt a kis tréfát a börtönnel, mert csak azt akartam vele elérni hogy mindanyitokat ide hozassalak. Adósságaitokra nézve legyetek nyugodtan, azon kereskedőknek sincs többé rajtatok mit követelni! Ugye Ehrenfried.

Leirhatatlan az öröm s boldogság, mit e szavak előidéztek, különösen Friczi és az öreg vitéz nem tudták mit csináljanak.

Ekkor a herceg magához szorítva fiát mondá:

— Ugye fiam, érted már amit ismételve mondok: boldogabb, aki ad mint akinek adatik.

Értem atyám, nagyon jól érzem magamat, hogy emnyi boldog embert látok.

A multság késő éjjel ért véget s a jó falusi nép megrakodva tért haza, áldva a derék herceget. Legjobban meg voltak a gyermekek jutalmazva. Mikor elhatározták szüleiknek saját kézi munkájuk által szerzett pénzen ajándékot venni, nem is álmodák, mennyire megjutalmazza szép szándékukat az. Legboldogabb volt Ehrenfried és Friczi mint ez események főtényezői.

Albert herceg továbbra sem feledkezett meg a szomszédokról. Olykor olykor meglátogatta őket, az őrmesternek nyugdíját pedig megkettőzteté.

Az eszes, becsületes kis kereskedő Friczi az ifju herceggel nevedett s már mint hadnagy mindkettő a hadseregbe lépett. Ehrenfried azt mondja Fricziből tábornok lesz, ne is vitassa előtte senki az ellenkezőt!

Ime gyermekek, ilyenek a jótettnek gyümölcsei! A ki szülőit szereti és tiszteli, azon Isten áldása van.

HENTALLER ELMA.

Magyarország történetének rövid kivonata.

A „Méhecske“ szorgalmas kis olvasói közül többen fölkértek, hogy küzölnék velök ismét valami hazai történelmi elbeszélést.

Ej, ej, minő szerenese rám nézve e bizalom! Ennek aztán ösztintén örülök.

De hiszen önök okos, jó fiuk s leányok is, kik szorgalmasan olvassák, tanulják mindazt, mi által értelmöket fejleszthetik, szivecskéiket nemesíthetik!

Azért hogy megmutassam, mennyire hízog rám nézve e kérelem, s mennyire becsülöm azon figyelmet, melyet a mult elbeszélésem iránt tanusítottak: örömmel teljesítem ohajtásaikat, s még sok szép fogok ezután a történelemből beszélni.

Most azonban a helyett, hogy történeti elbeszélést közölnék kedves kis olvasóimmal: jónak látom előbb magát „Magyarország történetét“ röviden megismertetni, hogy így aztán annál inkább megértsék mindazt, mi a történelemből van merítve.

El fogom tehát alább sorban a legrégebb időtől máig beszélni mindazt, a mi magyar királyaink alatt nevezetes történt; sorban a mint következtek minden királyról a nevezetesebb dolgokat, remélve, hogy kis olvasóim azt többször is elolvassák, sőt lesz köztük a történelmet annyira kedvelő is, a ki csaknem könyv nélkül megtanulja azt, hogy így bárhol és bármelyik királyról kérdezné is őt valaki: bátran, minden fennakadás nélkül mondhassa el mindazt, a mi nevezetes történt magyar királyaink alatt. Az pedig aztán igen szép lesz, s nagy dicséretére válik mind a fiuknak, mind a leányoknak.

Tehát figyelve s többször olvassák végig!

* * *

A történet, (historia) kedveseim, azon tudomány, melyből az emberek jeles cselekedeteit, azoknak indító okait, következéseit úgy a mint történtek tehát hitelesen tanuljuk megismerni; és így oly értelmes férfiak írásaiból, kiktől a hazugság vagy álnokság gyanuja is távol van, kik részrehajlatlanul jegyzék fel a látott vagy hiteles szájból hallott tetteket.

A történetet közönségesen három korra osztják.

Az első az ókor, a világ kezdetétől, vagy a legrégebb időtől fogva a nyugati római birodalom felosztásáig, vagyis 476-ig Krisztus után.

A második a középkor, a nyugati római birodalom felosztásától Amerika felfedezéséig, vagyis 476-tól 1492-ig.

A harmadik az újkor, Amerika felfedezésétől a legújabb időig.

A történetet pedig kedveseim mindenkinek tudni kell, mert csak ebből tanulhatja meg kiki, hogy mit tettek ősei, s egyedül a történetből tanuljuk megismerni jogainkat.

Tehát önök is kis olvasóim, tegyék a következőket tanulmány tárgyaikká.

Fejedelmek Árpád házából.

Azon tartományt, melyet most Magyarországnak nevezünk, az ókorban különféle népek lakták mint: a pannonok, géták, gepidák, dákok, jászok stb. kik egymásután legyőzetvén, 274-ben Krisztus után

hunok foglalták el azon földet, hol most mi magyarok lakunk s ezekkel kezdődik tulajdonképen a mostani lakosok története.

A hunok utódai között legnevezetesebb volt Bendeguz fia Atilla, ki az 5-dik század közepetáján élt, s a hun birodalmat a hatalom tetőpontjára emelte, melynek főtartománya Pannonia mai magyar hazánk volt.

Atilla némelyek szerint dölyfös, vérszomjas, — mások szerint pedig kegyelmes, igazságos volt. Meghalt 454-ben.

(Folyt. köv.)

Az elkényeztetett gyermek, és a rossz társak.

Egy falusi családról akarok kis olvasóim szólni, kik jámbor családi életet éltek, s kiket Isten egy gyermekkel áldott meg. E gyermek neve Márton, s kit közönségesen csak Marczí néven szólítottak.

Szüleiről is kellene szóllanom, de nevöket szerénységből elhallgatom.

Marczit szülei gondosan nevelték; és istenfélő s jámbor erkölcsöt, iparkodtak belé csepegtetni, hogy derék polgár, és jó hazafi váljék belőle. Volt is öröm egy darabig a szülők szívében. De az öröm nem sokára ürmre változott; mert az anya túlságosan szeretete Marczit, s mindent megengedett neki, mit csak a gyermeki kíváncsiság óhajthat. Az atya egyszer mondá feleségének: Asszony! amint látom Marczink nem a régi úton jár, melyet először mutattunk neki; úgy látszik, nagyon hosszúra ereszted a nevelés gyeplőjét. Vigyázz, hogy egyszer ki ne ragadja kezedből.

Ugyan hova gondol kigyelmed, válaszola az asszony, csak van annyi eszem, hogy a gyermeket nem tarthatom mindig a szobában lekötve, a mellett az a b c-és könyv mellett csak nem akar kigyelmed belőle tudóst vagy papot nevelni. Tudja is, hogyan kell a gyermekkel bánni.

A gyermek hallgatta anyja szavait, és elkezdett sirni, hogy atya szigorúbban akarja a dolgot venni; s anyjához ment, s karjába kapaszkodott. Anyja pedig mondá: Látod szegény fiam, milyen kegyetlen apád van neked; csak menj be a szobába. Hát igaz, voltál-e délelőtt az iskolában? Vittél-e magaddal jó darab kenyeret? kérdé az anya. Nem voltam én édes anyám, mert a tanító tegnap megrázta a hajamat, s azt mondta, hogy ma megint megbüntet; én bizon nem fogok többé az iskolába menni, mondá siránuzó hangon.

Az anya fia e szavavaira egész dühbe jött, s elkezdte szidni a szegény tanítót, hogy hogy meri ez ártatlan gyermeket hajánál fogva megrázní. Czibálja azt, a kinek enni ad, azzal parancsolhat, de e gyermeknek békét hagyjon, mert meggyülik velem a baja. Szóval, nem volt az a gyalázatos kifejezés, melyet nem lármázott a tanítóra.

E szavakra belép az atya a szobába, s mondá feleségének: Már megint mi bajod, hogy ily feunen beszélsz? Mi ütött beléd, hogy ily hangos torku vagy?

Eh! kigyelmednek hiába mond az ember valamit. Csak anynyiban veszi, mint mikor az ember a dobra üt, s visszalöki a verőt, mondá az anya.

Beszéj csak, hadd haljam, mit tudsz bele, nem segíthetek e a bajon. Vagy valami történt a fiuval? kérdé az apa.

Ugy hát! mondá élesen az anya. Az ember csak nem fog egy tanítónak gyermeket nevelni, hogy ő kénye-kedve szerint kinozza.

Az atya erre imigy válaszolt: Feleségem, amint látom, te nem vagy a régi asszony; mert mióta Marcsi növekedik, azóta nem tudod, mit csinálj tulajdonkép e gyermekkel. Hidd el, a dolgot unni kezdem. Mond csak ugyan, mit művelt e gyermek?

Az asszony elbeszélte férjének mindazt, mi fiával az iskolában történt.

Az atya kissé gondolkodó állásba helyezte magát, s azután feleségének szót sem szólva, kifelé fordult, s egyenesen az iskolaház felé tartott. S barátságosan kikérdezte a tanítót, hogy ugyan fia mi csint követhetett el az iskolában, a miért a büntetést megérdemelte.

A tanító bámult az atya kérdezősködésén; s egyéb feleletet nem tudott adni, minthogy ő a gyermeknek még haja szálát sem érintette; s csodálkozott, hogy az a jó fiu úgy megváltozott volna. Ekkor az atya észrevette, hogy fia alig 9 éves, már is szive tisztátalan, s nemtelenül hazudott.

Fájó szívvél tért az atya haza, s föltette magában, hogy a gyermeket más rendszer alá veszi. Amint haza ért, azonnal mondá feleségének: Asszoy! megengedj, ha egy kissé komolyabban beszéllek; nem tehetek róla, de nézd el, ha azt mondom, hogy fiunkat egyenesen te rontod el, s magad ásol eléje gödröt, hogy észrevétlenül beleessék. Egy darab idő óta a fiu roppant módon el van kényeztetve, s ez szüli azt, hogy még hazudni is megtanult. Látod, a tanító úr azt mondá, hogy még haja szálát sem bántotta, s ő meg meg nem foghatja, hogy hogyan lehetséges az, hogy pár hónap óta a gyermek annyira megváltozott, hogy alig ismerhetni rá. Ennek oka pedig a te ferde irányu nevelésed. Föltettem tehát

magamban, hogy a gyermek nevelését egyedül csak magam vezetem, és mindenben én rendelkezem róla.

London.

MUSZ.

Az anya majd elájult e szavakra, és sirni kezdett, s fiáért kiabált; de Marzi már ekkor az Isten tudja hányadik utzában játszott és szaladgált s mellette az iskolát is elkerülte.

Marzit estefelé haza üzte gyomra, mert a folytonos játék közben igazán kiéhült. Alig ér be az ajtón, már is kenyérért kiabál:

Jég hegyek.

minthogy pedig anyja épen akkor vetette be a kenyeret a kemezébe, nem adhatott neki; kenyér pedig nem volt az egész házban.

Marci elkezdte faggatni anyját, hogy ő éhes, s az éhséget ki nem állja. Huzta vonta édes anyja ruháját, sőt mi több félrefordulva szitkokkal is illette, melyeket a rossz pajtásoktól tanult. Mert megjegyzendő, hogy Marci az olyan gyermekeket, a kik pajkosak és minden rosszra hajlandók, különösen kedvelte.

Az atya, kinek ezalatt valami dolga volt az udvaron, mindezt szórúl szóra végig hallgatta, s gondolkodott, hogy a gyermek gyökeres változásnak kellett keresztül menni. Bement a szobába, és szeliden ekkép szólott fiához: Fiam! jer ide csak, amint hallom éhes vagy? Az ám édes apám, és anyám mégsem ad semmit ennem, mondá siránkozó hangon.

Bajodon minden esetre segítve lesz, ha megfogadod, hogy többé azon rút szavakat, mikkel az imént édes anyádat illetted, ajkad többé ki nem bocsátja, mondá az atya.

A gyermek remegett, s nem mert szemébe nézni atyjának, s nem felelt semmit, de még éhsége is egyszerre megszűnt. De később azután reszkedve így felelt: többé soha sem fogok káromkodni. Bárasak soha se tetted volna ezt, s nem sebzetted volna meg anynyira atyád szivét; s folytatá az atya: Látod édes fiam; te még azon időben vagy, mint a szőlőhajtás, melyet karóhoz kell kötözünk, hogy a zivataros idők le ne tördeljék. Téged is ily karóhoz kell kötözni, s az nem egyéb, mint a szülői nevelés, tanács, és intés; mihez ha őszintén ragaszkodol, a rossz társak zivataros csoportjai sem árthatnak neked.

Egy darabig hallgatott az atya jó intésére, és égre földre fogadta a javulást, s hogy a rossz pajtásokat is kerülni fogja. Az atya többször példázgatott neki a rossz társakról, ugyannyira, hogy később szeretett is az ilyesfélekről hallani. Az anya is belátta később, hogy bizony nem jó esemegével táplálta fiát. — Az atyának jó szive volt, s jó bánásmódja; következőleg jó nevelő is, ha az anya bele nem ontárkodik elkényeztető modorával.

Az idő csak folyt, s Marciról nem tünedeztek a rosszszaság jellegét, s növekedett testben, nem pedig szellemben. Az atya szelid bánásmódja nem fogott rajta; mert hogyan is, mikor a rossz gyökér oly mélyen verődik a zsenge szivben? nem lehet azt, vagy csak nagyon nehezen onnan, kivágni.

Történt, hogy vándor színészek látogatták meg K ot, s tartogattak előadásokat. E mezőváros négy órányira feküdt Marci falujától; és egy czimborájától hallotta, hogy K ban színészek vannak, s kik valami rendkívüli lények, s borzasztó dolgokat tudnak véghez vinni. Elhatározta tehát Marci, hogy ők oda minden

áron el fognag menni. S egyszer illa berek nád a kert, az iskola helyett K . . . ba rándultak, per pedes az az gyalog. Egy este sikerült nekik a játék színhelyére beszökni. A látványosság annyira megnyerte tetszését Marczinak, hogy azonnal képes lett volna színésznek fölesapni. Mert látott ott több gyermeket is a szín padon, kik apródoknak, tánczosoknak voltak fölléptetve; gondolta, talán őt is alkalmazhatják. Az éjet azonban kint csavarogva töltötte. Másnap bemegy a szintársulat igazgatójához, s bejelenti magát, hogy ő színész akar lenni. Az igazgató mosolygott a fiu beszédén. s mondá neki: Színészre ugyan volna szükségem, hanem ilyen fizikóra mint te, semmi szükség sines. Hát szabadna-e neked színésznek lenni? kérdé mosolyogva az igazgató. A fiu nem felelt, hanem az ajtó kilineshez nyult, és elakart távozni. Az igazgató vissza szállítá őt és mondá neki: No ha már hozzám akarsz szegődni, hát jól van, jó leszesz színlap ragasztónak, s kapsz annyit, hogy naponkint föntárhathod magad.

S Marczsi elszegődött színlap ragasztónak.

Egy ideig csak meg volt helyzetével elégedve, mert a színházi csalta fény, és a vándorszínészek holmi troubadouri viselete nagyon furcsa élethez szoktatták Marczinkat, s kedvezőleg érezte egy ideig magát, mert midőn a színészeknek egy kis pénz volt kezeik között, neki is kijutott olykor olykor valami. Később azonban a sok éjszakázás nem volt inyére; mert keveset aludt, és sokat kellett neki a színlapokkal szaladgálni, hogy azokat a kiszabott időre az emberek szeme elé állítsa.

Egy napon épen nagy teendője volt. Sok színlapot kellett neki még délre felragasztani; futott eszeveszetten egyik utsza sarokról a másikra. A nagy halmaz színlapot és a létrát, melyet nyaka között hordott alig bírta; s hozzá még piszkos szuirtos volt a keményítő ragasztéktól.

(Folyt. köv.)

FARKAS ENDRE.

L o n d o n.

Képpel.

London Európának nemcsak legnépesebb és legnagyobb kereskedelmi városa, hanem léte is már igen régi miután a phöniciaiak korában már fenállt. A római császárság alatt ezek által foglaltott el a britt sziget, és e korból számtalan rom látható még most is a doweri erődvények közt. London területe 15 mértföld, utczáinak száma 10 ezeret, házái pedig harmincezeret meghaladják, lakosainak száma körülbelül 2¹/₂ millió. Londont a Themse választja

kétfelé, melyen 12 hid áll, alatta pedig egy alagut nyilik. — Ezenkívül közlekedésül szolgál még a föld alatti vasut, mely London egy része alatt keresztben vonul el.

E város 340 templomaközt legnagyobb szerű Sz. Pál temploma, mely nem oly magas ugyan mint a Sz. István templom Bécsben, de mégis legnagyobb a római Sz. Péter templom után egész Európában. Az 1666 iki égés alkalmával elhamvadt góth építményü templom helyén áll; építéséhez 1675-ben fogtak és 35 év alatt felépítettett.

Tekintsük meg a Themse partján álló parlament épületet, melynek rajzát mai számunkban adjuk.

Ez épület, mely újabban Westmínszter palotának neveztetik, Edward király palotájának helyére építettett, mely 184. égett le. — 1837-ben kezdték el építeni és már 1852-ben készen volt. Miként rajzán is látható, góth modorban van építve e roppant nagy palota, melynek 11 udvara és 500 terme van, és mely a legnagyobb a góth modoru építmények közt az egész világon. — A palota legnagyobb terme a Westmínszter — Hall és legpompásabban berendezett a felsőházé, House of Lords, melyben a legnagyobb fény és pompán kívül még a művészet is képviselve van.

E palota után legnagyobb Londonban a Westmínszter apát-ság. E templomban koronáztatik I Eduard óta Angolország minden királya. — Ugyan ez uralkodó óta temettetnek a királyok és király-nők mind ide.

De minthogy képünk Londonnak csak egy pontját tünteti föl úgy e leírás is csak esekély fogalmat adhat London szépségéről nagyságáról és nevezetességeiről.

Jég hegyek.

Képpel.

A leghidegebb égájl alatt, ott, hol földünk legcsekélyebb mértékben kapja a nap melegét; a föld nyugati és déli sarkánál a tenger több ölnyi mélységre be van fagyva. A déli sark körül ugyan még nem igen jártak, valószínűleg szárazfölddel van körülvéve, de ez sem ismeretes. Annál ismertebb azonban az északi sark tengere, szigetei és szorosai.

Amerika felfedeztetése után, sokan megindultak a keleti földgömb kikutatására, mignem a föld körül hajóztatott, egész Amerika ismertté lön. Legtöbben megkísértették, Északamerika száraz földjén túl a jeges tengeren beljebb hatolni. A roppant vastagságu jég között ha egy kis utat tettek is, vagy jégtorlaszba ütődve lön semmivé hajójuk, vagy pedig jéghegyek emelkedtek előttük, mely

visszatérésre készítet, ha ugyan lehetséges volt. Gyakran beállván a tél, befagyott előttük az ut, ott teleltek a fagyban, olykor kifogyott élelmiszerük. Temérdek ember lett ily utazásnak az áldozata de aki megmenekült, nem győzött arról a gyönyörű látványról szólani, melyet egy jég hegy láncolat nyujt. Hófehéren emelkednek egymás mögött a szürke égen, csucsaik a legtisztább kristály jegeczként nyulnak felfelé. Üregeiben, azaz barlangjaikban jeges medvék tanyáznak, ormaikon jégmadarak repdesnek; lábaikat a tenger hulláma mossa míg a rövid nyár tart, azután pedig szilárd talajt képez az mint a völgy. Nagyszerű, de borzalmas!

E vidéknek nem igen van lakója, még ha van is, majdnem állathoz hasonló.

Ázsia északi részei, Sziberia, még enyhébb mint Grönland s a többi amerikai szigetek. Itt csak két hónap a nyár, azaz néhány órára naponkint megjelenik a nap, habár igen fekvő irányban bocsájtja sugarait. Télen a nappal hasonlít az estszürkülethez, olvasni lehetetlen gyertya nélkül. Szintelen, fákó itt minden. A természet legnagyobb szegénységében mutatkozik. Ott vannak talán kárpótlásul jéghegyei, melyen az „északi fény“ tündéries szépen sugárzik. Az északi vidékek legnagyobb esedája e fény. Átalában villanyos világításnak tartják, mely a koromsötét éjen ívet képezve fölfölvillan, vagy pedig szikrák képében rezeg a légtérben.

Visszapillantások a múltba.

1236. jun 29-én III. vagyis szent Ferdinánd Cordova birtokába jutott, miután e város 522 évig a mórok székhelye volt Spanyolországban.

1817. jun. 30-án meghalt a híres ásványbuvár Werner Ábrahám Dresdában.

936. jul. 9-én. A romaiak Guintilius Varus vezérlete alatt vereséget szenvedtek Hermann ellenében a teutoburgi erdőben.

936. jul. 2-án halt meg I. Henrik német király, „madarász“ melléknévvel. Reánk nézve azért emlékezetes, mert általa győzetett le Zoltán magyar vezér.

936. jul. 3-án koronáztatott meg Capet Hugo francia királylyá. E család igen soká uralkodott Franciaországon, sőt a Bourbonok is ezektől származtak.

1519. jul. 4. E napon halt meg az a nevezetes Tetzl János barát, ki egyik tényező volt a reformáció életbelépésénél.

1809. jul. 5-én volt a wagrami ütközet.

1809. júl. 6. megnyerte Napoleon a csatát temérdek élet árán. A sebesültek közt volt Károly főherceg is.

Honka szünórái.

Mit gondolnak kedves olvasóim, miről lehet az embert megismerni, miről lehet meghatározni, mi a foglalkozásuk vagy mesterségük? Nemde beszédjükről? Mindenki arról szeret legjobban beszélni, amivel foglalkozik, azaz arról tud legjobban beszélni, mert ahhoz ért legjoában a mi a mestersége. Vannak ugyan olyanok, kik sok tapasztalat s folytonos szemlélés folytán valakinek egyszerű megjelenéséből, különösen kezeiről megtudják ítélni: mivel foglalkozik. Szeretném én azt látni, aki rajtam egyszeri látás után fel nem fedezné, hogy tanulással foglalkozom! Hát még az, kivel alkalman van, habár nem élőszóval, de mégis hetenkiut egyszer (bizony pedig a mult alkalommal is kimaradtam a lobogó alul, de se baj, majd kipótlom én még azt!) társalogni, az ne venné rajtam észre, hogy többször van könyv, mint varrótű a kezemben!

Mindezt csak azért bocsátottam előre, hogy meg ne botránkozzanak azon, ha a pesti dolgok s események leírása után egyszer csak valami tudományos tárgyat veszek elő s arról csevegek szünóráim alatt. Hiába . . . aki mivel foglalkozik . . .!

Enyhe nyári eső után kinéztem az ablakon.

A nap már nyugatra hajlott s az ég keleti oldala felhőkkel volt borítva. Egyszerre csak elkiáltja magát valaki mögöttem: Nem lesz eső, mert szivárvány van az égen! E szavakra figyelmes lettem s feitekintve valóban a legszebb színezetű szivárvány vonult az égen, tökéletes ívet képezve.

Miért mondják, hogy ha a szivárvány megjelenik, nem lesz többé eső, nem tudom, mi a szivárvány!

A szivárvány hét szinből áll: e hét szin benne van a legparányibb napsugárban. Az a finom fehér vonál, mely a becsukott ablaktábla kis részén a szobába hatol s a falnak egy pontját megvilágítja, igen szépen megmutatja nekünk, miből lesz az a gyönyörű ív, a remény jelképe az égen. Tartsunk csak az elé a kis sugár elé egy metszett sokszegletű üveget a melyen kellően megtörik, a falon nem fény sugár többé, de hét színt fogunk látni. Olykor ha vízzel telt üvegen esik át a sugár, szintén tapasztaljuk e megtörést.

Olyan boldog voltam e szép látványt néhány perczig élvezhetni s megmagyarázhatni magamnak e tünemény okát a természet törvényeinek nyomán. De szép, megbecsülhetlen kincs a tudo-

mány, felhatol a felhőig, fel a csillagokig, világosságra igyekszik hozni a föld mélyének titkait!

Lássuk szivárványomat, mely mindinkább halványult, végre eltűnedezett a láthatárról, amint a nap is láthatlanná lőn. A nyugvó nap sugaraival szemben estek a felhők, melyek esőcseppekké válva a földre siettek. Ez esőcseppek mind megannyi prizma (sokszegű szög, melyen a sugár megtörik,) a napsugár rajta keresztül hatolva színekre oszlik, minden rétegecske a cseppeknek már oldalát fordítja szemünk felé, így a szin is mindfeljebb más-más. Hét fősínt különböztettünk meg így egy máson, melyek természetesen eloszlanak, amint a sugarak eltávoztak a látkőről. A szép szivárvány ivalakja a földnek gömbölyűségéből magyarázható. Nyári napokon sokszor van alkalmunk látni, s az embernek természeti ösztöne örvendni látásán, új remény szálja meg szívünket, bizalmunk a Mindenható iránt erősbül, — igen, mert itt egy új jelét látjuk annak, mily esodálatosan, mily szépen s mily bölcsen van ez a világ alkotva, mily csodát képes egy esőcsepp és egy napsugár előidézni. Aki ezt létrehozta — az a legnagyobb jó s a legnagyobb szeretet!

Különfélék.

A budai királyi laknak újra vendége volt. József főherceg érkezett meg családjával, innen ismét Alesutra ment, hol most igen szeret időzni.

Ismét egy új hangszer volt alkalmunk hallani a népszínházban, Caderazzi Felix találmánya. Kellemesen csengő hangja van.

A napokban két vonat volt rendezve a vidékről fővárosunkba, mely 476 egyént szállított be. Bár szép szám, azért Pesten észre nem vehető szaporodás, olyan mint a patakban egy pohár víz. Tengerhez nem mertük hasonlítani Pestet mert az még hasonlatnak is kissé merész lett volna.

A budai szőlőhegyeket is beépítés veszélye fenyegeti, annyira érezhető a lakáshiány. Buda eddig hosszában épült, most már úgy iátszik széltében is túl akarja lépni a völgy határait. — Budáról Promontorra és Tétényre is akarnak lövonatu vaspályát építeni.

Pesten a kutyák tartását a városi hatóság már megtiltotta, miután igen veszedelmes a nyári hőségben, annál inkább is, hogy már néhány veszedelmes ebmarási eset adta elő magát. Történt azonban az is, hogy néhány úrhölgy, kiknek legkedvesebb játékszerük egy egy kis öleb, kérvényt nyújtott be e határozat ellen. A szabályok azonban eléggé szigoruan vannak elrendelve hogy veszélytől félni nem lehet. — Falun is elég szerencsétlenség történik ebmarások által, miknek megakadályozására figyelmet kellene fordítani.

Számrejtvény. — *Ocskay Hermin és Irén nővérektől.*

18	17	16	Madár a gázlók rendéből.
11	13	14	Ez pedig az uszhártyások közül.
14	15	8 13	Magasan repül, s dal is van róla.
18	9	10 6 4	A mocsár lakóinak egykor királya.
12	7	12 7	Gyermek sínes, ki ezzel nem játszott.
5	6	7 2 13	Egy asztalos sem nélkülözi e szerszámot.
		1 5	Erre vajmi sokszor tekintünk.
5	4	8 7 6	Ő egyik legkedvesebb költőnk.
	12	13 14 15	Ős régi város hazánkban.
3	4	5 6 7 8	Kitűnik vitézség, s bátorságban.
		1—18	Reméljük hogy megtanulja Minden magyar fajta.

Megfejtési határidő aug. 5-ike.

A 22-dik számban közlött sakktalány megfejtése:

A számtani feladványé: „Palinak bal kezében 41 kavics maradt, a jobban pedig 55.“

A számrejtvényé: „Minden órának leszakaszd virágát.“

Megfejtették: Maller Nina és Bernát, Hajdu Gizella és Erzsike, Tóth Piroska, Bibel Gizella Török Irma, Komáromi Salamon és Hermina, Mészáros Julia, Soltész Erzsike, Boros Vilma, Tóthváry Béla, Brück Száli, Külley Etelka, Ujváry Zsigmond, Hagara Mariska, Lázár Ilona.

A kis posta.

K. S. néptanító nak Léván. Milyen jó esik kedves collega ur tudósítása! hogy növendékei megköszönve a Méhecske félévi folyamát, a másik fél évre már összerakták filléreiket, hogy előfizethessenek. Ez olvasási kedvet tanúsít már, ez haladás; tartsa Isten önben ez igyekezetet tanító ur továbbra is, és öntudata, valamint jó tanítványaimak hálája jutalma legyen iparkodásának. A mi pedig a tisztelet-példányt illeti, azt nem vesszük ám vissza, adja azt legjobb, legszorgalmasabb tanítványának a mi nevünkben.

A tanító uraknak megújítjuk ajánlatunkat t. i. néhány példányával a Méhecskének rendelkezhetvén iskolák számára, rendeljék meg a lapot küldhetjük az egész évi folyamot ingyen, csak az elsőfélévi folyamnak postadíját fizessék ki ott helyben.

Blazurné Ó Nagyságának. Egy negyed évi előfizetés 1 frt. 50 kr. tehát a jövő negyedévre csak egy frtot szíveskedjék küldeni, mert a két frtot bejegyeztük.

F. L. k. a. A vers talán már a jövő számban megjelenik.

Milesz Béla urnak. Köszönet, a többiről rendelkezünk.